

EVENIMENT

**Constantin
PARASCHIVESCU**

Un poem gingaș

Nu prea mă duc la păpuși. Poate de aceea, mi-am zis, m-au captivat atât două din spectacolele văzute la Festivalul internațional al teatrelor de marionete de la București, din perioada 23-30 octombrie 1998: "Pasărea albastră" de Maeterlinck, prezentat în premieră de Teatrul "Țândărică" și "Poeme vizuale", cu litere, al companiei Jordi Bertran din Barcelona. Poeme cu litere? Ceva ce nu s-a mai făcut. Niște litere mici, de burete, mânuite cu tije subțiri pe o simplă masă, care e scena, devin ființe jucăușe care dansează, sar de

la trambulină, se iubesc, fac sport etc. Dar aplauzele prelungite, entuziaste, de la sfârșitul acestor reprezentații, ale unui public mai avizat, m-au convins că nu numai "de aceea"... Pasărea-minune căutată pe cerul fanteziei din spectacolul compus de Cristian Pepino e, la rândul ei, un poem de o cuceritoare gingășie. Adaptând, cu simțul proporțiilor specifice, piesa simbolică a lui Maeterlinck, Cristian Pepino personifică cu har și ingeniozitate fături din lumea imaginară a visului celor doi copii în căutarea înaripatei. Câinele și pisica ce-i însoțesc sunt imenși și nostimi - mânuitori îmbrăcați în costume corespunzătoare, cu capete mari de mirare și șiretenie. Zâna nopții e un cap înnegurat, cu brațele larg desfăcute care acoperă cu o pânză neagră toată scena și smulge aplauze de admirație cu stele care se aprind pe ea din zeci de beculețe. Împărăția morților - brr! - e o fascinantă feerie coregrafică, din

cripte ivindu-se (și prin meritul autorului, care sugerează "o floră subțire și timidă ca un abur") niște vâlătuci albi, ca vata de zahăr, care se umflă și se înalță în văzduh, iau siluete grațioase și încep un balet fosforescent, care uimește de-a binelea. În împărăția amintirilor apar Bunicul și Bunica în contururi diafane, proiectați pe o pânză de tul, întruchipări nostalgice de aer care se înfiripă numai când cineva se mai gândește la ele. Iar în împărăția viitorului, cei nenăscuți sunt niște foetuși orbi, nerăbdători să iasă la lumină, minusculi, albăstrii, cu capete de minge și trup neformat, simpatici caraghioși ai lumii ce va veni (scenografia: Cristina Pepino). Hâtrii fiind, în maturitatea noastră, zicem doar că, furat de fascinația gingășiei create, regizorul n-a mai avut inspirație pentru sensul final. "A fost un vis", se zice. Și se termină brusc. Atâta tot?

